

Несподівана Зустріч

Талелека

В крамниці, серед буденних справ,
Лелека продукти собі обирала.
І раптом – дихання, ледь чутний слід,
Хтось поруч став, ніби знайомий світ.
Обернувся, поглядом стрітив зніченим,
І голос промовив, колись рідним,
Зі здивуванням, чи болем, чи сном:
"Сонце, це ти?.. Сонце, ти жива?"
Стояла мовчазно, не глянувши в очі,
Лиш тихо слова пронизали пророчі:
"Як можеш так звати мене, скажи?
Я ж пам'ятаю, останній раз
була лиш... дівчина з блудних доріг.
А зараз – Сонце? Перейшов поріг?"
Купила мовчки, що мала купить,
І лише заради цікавості мить
Звела очі. Так, це був він, без сумнівів.
Розпізнала в знайомих обрисах.
І вийшла. Залишивши тінь на порозі,
Лиш ніжне "Сонце" лунало в тривозі...
Те "Сонце"... колись таке рідне було...
Тепер лиш відлуння минулого.